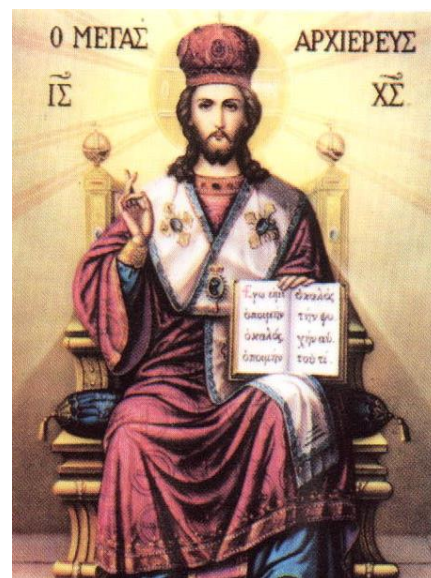

Afirmându-se deci de către unii că e unul dintre cei făcuți în timp, în mod necesar fericitul Evanghelist Ioan pornește cu asprime asupra celor ce învață astfel și scoate pe Fiul de sub orice robie și îl înfățișează ca pe ființa liberă și stăpânitoare a tuturor și îl afirmă existând în mod firesc în ea, zicând: „*La început era Cuvântul.*” Și unește cu termenul „*la început*” în mod folositor pe cel de „*era*”, ca să se înțeleagă nu numai plin de slavă, ci și înainte de veci. Și astfel a pus termenul „*era*”, ca să înalțe înțelegerea celui ce cugetă la o naștere adâncă, necuprinsă și negrăită, ce are loc în afara timpului. Căci termenul „*era*”, spus în mod nedefinit, la ce loc ne va opri, o dată ce merge pururea înaintea minții ce-l urmărește? Și dacă socotește cineva că se află vreo oprire a lui, îl face pe acesta început a ceea ce e dincolo de orice drum.

„*Era deci Cuvântul la început*”, adică în începutul cel peste toate, și existând din El în mod natural, și având o demnitate stăpânitoare. Iar dacă acest lucru este adevărat, cum va mai fi creat sau făcut?

Iisus Hristos, Arhieru,
icoană

Unde se spune în general că „*era*”, în ce mod se va putea spune că vreodată nu era? Sau cum se va spune aceasta împotriva Fiului? Deci se afirmă existența din eternitate a Fiului. (Sfântul Chiril al Alexandriei, Scrieri, Partea a patra, Comentariu la Evanghelia Sfântului Ioan)

PROVOCĂRI ALE CREȘTINULUI ORTODOX ÎN ZILELE NOASTRE DESPRE PĂCATUL CÂRTELII

Păcatul cârtelii este unul din păcatele, pe care foarte puțini îl spun la spovedanie. Căruia dintre noi nu i s-a întâmplat să fie nemulțumit, și să cârtească referitor la unele neplăceri, pe care le-a avut în viață? Unele stări, cum ar fi cauze ale nemulțumirii noastre legate de starea în care suntem.

Asta nu înseamnă că nu trebuie să ne luptăm cu viața, să nu muncim, să nu învățăm, să nu-i apreciem pe cei mai buni, și să nu ne luptăm pentru a face bine; nicidecum.

Însă să muncim cu gândul la păcatele noastre, iar nu cu gândul la înavuțire sau stăpânire peste alții.

Prietenii noștri să fie și cei pe care îi ajutăm noi și nu doar cei care ne ajută ei pe noi. Astfel, încercăm să trăim echilibrat și modest, mulțumim pentru ce avem, nu visăm la ce nu avem, nu ne rușinăm de prietenii simpli, într-un cuvânt le primim pe toate cu mulțumire, și nu trăim mereu cu visuri mari, care

nu sunt decât iluzii deșarte, și ne lasă doar cu păreri de rău, și cu amarul păcatului cârtelii, de care nici nu ne dăm seama.

Unii cârtesc atunci când li se pare că au o sarcină prea grea. Sigur că pot apărea situații care ne depășesc, însă se întâmplă de multe ori, când noi singuri supra evaluăm și ne facem sarcina mai grea decât este. Tipul nostru de a fi, trebuie să fie o urmare a lui Hristos, adică un tip eroic care se luptă și se jertfește pentru bine și adevăr. Ducând o astfel de luptă, nu ar mai trebui să însemne pentru noi mai mul decât niște mușcăături de țânțari.

Astfel, deși părem niște ființe mici și neimportante pentru societate, putem fi în realitate niște coloși, care nu se lasă doborâți, oricâte neazuri ar avea, iar cu privire la ținta finală, trec peste toate cele de aici și defaimă ca pe unele ce sunt trecătoare.

(Preot Ioan Buliga, Provocările creștinului ortodox în zilele de astăzi)